

Sygn. akt I C 1334/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Maria Kruźlak

Protokolant Maja Foremny

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 czerwca 2017 roku w Ś.

sprawy z powództwa A. Ś.

przeciwko (...) S.A. w Ł.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w Ł. na rzecz powoda A. Ś. kwotę 3.682,54 zł (słownie: trzy tysiące sześćset osiemdziesiąt dwa złote pięćdziesiąt cztery grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.211 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1334/16

UZASADNIENIE

Powód A. Ś. w pozwie przeciwko (...) S.A. z siedzibą w Ł. domagał się zasądzenia kwoty 5.100 zł tytułem częściowego odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 13 grudnia doszło do zdarzenia drogowego, w którym uszkodzeniu uległ pojazd stanowiący własność A. A. A8 o nr rej. (...). Sprawca szkody posiadał polisę OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym, które wypłaciło poszkodowanemu kwotę 20930,49 zł tytułem odszkodowania. Zdaniem powoda stanowi kwotę znacznie zaniżoną. Powód nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelność przysługującą poszkodowanemu i dochodzi dalszego odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zarządzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Wskazała ona na nieważność umowy przelewu wierzytelności wynikającą z jej sprzeczności z zasadami współżycia społecznego oraz na to, iż roszczenie powoda nie podlega ochronie prawnej ze względu na sprzeczność ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa do odszkodowania. Ponadto pozwana podniosła, iż nie doszło do naprawy uszkodzonego samochodu, w związku z czym powodowi nie należy się odszkodowanie w kwocie odpowiadającej kosztom jego naprawy, a jedynie odszkodowanie w wysokości różnicy wartości pojazdu sprzed zaistnienia szkody oraz pozostałości po sprawnym pojeździe po zaistnieniu zdarzenia szkodowego. Wreszcie pozwana wskazała, że dokonana przez nią kalkulacja szkody jest prawidłowa i odpowiadająca rzeczywistej wartości potencjalnej naprawy pojazdu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 13 grudnia 2015 roku w J. doszło do kolizji drogowej, w której kierujący pojazdem marki B. o nr rejestracyjnym (...) S. S. uszkodził pojazd marki A. o nr rejestracyjnym (...) należący do A. K.. Pojazd sprawcy posiadał ważne ubezpieczenie OC w spółce (...) S.A. z siedzibą w Ł.. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, decyzją z dnia 28 grudnia 2015 roku pozwana wypłaciła A. K. odszkodowanie w wysokości 18.057,66 zł. Następnie po dokonaniu dodatkowych oględzin pozwana wydała w dniu 5 stycznia 2016 roku decyzję o wypłaceniu kwoty 2872.83 zł tytułem dalszego odszkodowania. Łącznie kwota przyznanego poszkodowanemu odszkodowania wyniosła 20.930,49 zł brutto. W wykonanym przez siebie kosztorysie oparła się na systemie E., przyjmując koszt części zamiennych w wysokości 13.128,98 zł, materiału lakierniczego w wysokości 1.915,60 zł, materiałów drobnych i dodatkowych w wysokości 262,58 zł oraz kosztach robocizny mechanika, lakiernika i blacharza łącznie w wysokości 1.709,50 zł, przyjmując każdorazowo stawkę 65 zł za roboczogodzinę.

Dowód: akta szkody – k. 39

Powód w wykonanym we własnym zakresie kosztorysie sporządzonym przy pomocy systemu E. przyjął koszt części zamiennych w wysokości 16.509,90 zł, materiału lakierniczego w wysokości 1.972,15 zł, materiałów drobnych i dodatkowych w wysokości 330,20 zł oraz koszt robocizny mechanika, lakiernika i blacharza łącznie w wysokości 4.873,50 zł, przyjmując każdorazowo stawkę 135 zł za roboczogodzinę oraz przyjmując wyższą wartość jednostki roboczogodzin dla pracy blacharza.

Dowód: kosztorys sporządzony przez powoda (k. 10-12)

Powód A. Ś. zawarł w dniu 22 lutego 2016 roku z poszkodowanym A. K. umowę przelewu wierzytelności przysługującej poszkodowanemu względem pozwanej spółki z tytułu szkody powstałej w dniu 13 grudnia 2015 roku z wyłączeniem wypłaconej dotychczas kwoty odszkodowania oraz z wyłączeniem roszczeń z tytułu zwrotu kosztów holowania, parkingu i najmu pojazdu zastępczego.

Dowód: umowa cesji (k. 9)

Uzasadniony koszt naprawy samochodu A. (...) o nr rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 13 grudnia 2015 roku wynosi 30.274,03 zł brutto (24.613,03 zł netto) i jest wyliczony w oparciu o system A.. Przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku możliwe jest wyłącznie w oparciu o oryginalne części, posiadające logo producenta – A., co wynika z tego, iż w grudniu 2015 roku, a więc w dacie zdarzenia na rynku nie występowały odpowiednie części zamienne innych producentów. Konieczne jest przy tym wykonanie napraw (...), co uzasadnia przyjęcie stawek robocizny lakiernika, blacharza i mechanika na poziomie 130 zł/rbg.

Dowód: opinia biegłego wraz z kosztorysem – k. 57-84

Sąd zważył, co następuje

Poza sporem w sprawie był fakt uszkodzenia pojazdu cedenta i istniejąca po stronie pozwanej odpowiedzialność wynikająca z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, łączącej ją ze sprawcą zdarzenia drogowego.

Sporem objęta była kwota odszkodowania, której wysokość wyliczona była odmiennie przez powoda i przez pozwaną. Czynnikiem wpływającym na wysokość tej należności był rodzaj, a w konsekwencji wartość części, przy zastosowaniu których miała być dokonana naprawa. Ponadto wpływ miała również stawka ustalona za jedną roboczogodzinę oraz liczba roboczogodzin konieczna do przywrócenia samochodu do stanu sprzed wypadku.

Odpowiedzialność pozwanej względem poszkodowanego powoda wynika z przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t). Zgodnie z art. 34 ust. 1 tej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do

odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Odpowiedzialność posiadacza pojazdu wobec poszkodowanego regulują przepisy art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. Brzmienie tych przepisów nakazuje stosować odpowiednio do pojazdów mechanicznych regulację dotyczącą przedsiębiorstwa lub zakładu wprawianego w ruch za pomocą sił przyrody. Tym samym na mocy tych przepisów samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Sprawca był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. W myśl art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do § 4 tegoż przepisu uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zasady według których szkoda powinna być naprawiona określa przepis art. 363 § 1 k.c. Zgodnie z nim naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Natomiast stosownie do art. 363 § 2 k.c. jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Powód zgodnie z wymogami art. 6 k.c. udowodnił fakt nabycia od A. K. wierzytelności wynikającej ze szkody powstałej ze zdarzenia z dnia 13 grudnia 2015 roku. Jego roszczenie oparte jest zatem na powołanych wyżej przepisach rozpatrywanych w związku z art. 509 k.c. Pozwana kwestionowała skuteczność umowy cesji powołując się na art. 5 oraz 58 § 2 k.c, jednakże zaprezentowanych przez nią wywodów nie można uznać za słuszne. Słowem wstępu stwierdzić należy, że sam zarzut, iż „roszczenie [powoda] jest nieważne na podstawie art. 58 § 2 k.c, a przede wszystkim nie podlega ochronie prawnej na podstawie art. 5 k.c jako czynność sprzeczna z zasadami współzycia społecznego oraz ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa” skonstruowany jest błędnie, gdyż w myśl art. 58 § 2 k.c z mocy prawa nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współzycia społecznego, nie zaś roszczenie. Uznać należy ponadto, że pozwana nie wykazała przekonująco, z jakimi zasadami współzycia społecznego umowa cesji wierzytelności zawarta przez powoda i poszkodowanego miałyby być sprzeczna i na czym ta sprzeczność polegała. W konsekwencji uznać należy zarzut pozwanej za bezzasadny. Co się zaś tyczy zarzutu, iż powód czyni z przysługującego mu na podstawie umowy cesji prawa użytek sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa i z zasadami współzycia społecznego, Sąd uznaje ten zarzut za bezpodstawny. Zgodnie z powszechnie przyjętym w orzecznictwie poglądem, art. 5 kc powinien być stosowany jedynie w sytuacjach wyjątkowych, do których występująca w rozpatrywanej sprawie nie należy ze względu na powszechność zawierania umów cesji wierzytelności przysługujących poszkodowanym w zdarzeniach drogowych. Wskazuje się ponadto, iż art. 5 kc stosować można jedynie wtedy, gdy w inny sposób nie można ochronić interesu osoby zagrożonej wykonaniem prawa podmiotowego przez inną osobę (wyrok SN z 17 września 1969 r., sygn. akt III CRN 310/69), co nie ma miejsca w niniejszej sprawie.

Przeprowadzone w sprawie dowody nie nasuwają żadnych wątpliwości co do ich prawdziwości, co sprawia, że stanowią podstawę rozstrzygnięcia. W szczególności opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego wykazała zasadność żądania powoda. Opinia jest rzetelna, należyte umotywowana, wskazuje przyczynę rozbieżności w wycenie kosztów naprawy pojazdu w sposób przekonujący i logiczny. Wobec tego jej wnioski należało uwzględnić przy rozstrzyganiu w niniejszej sprawie. Biegły wykonał dwie kalkulacje, wykazując koszt naprawy samochodu w warsztacie nieautoryzowanym z częściami z grupy O oraz ten sam koszt w (...) z częściami z logo

A.. Jednocześnie wskazał, że naprawa możliwa jest wyłącznie w oparciu w części oryginalne, które w grudniu 2015 roku były jedynymi dostępnymi na rynku umożliwiającymi przywrócenie samochodu do stanu sprzed wypadku. Naprawienie szkody polegać ma na przywróceniu stanu majątkowego, jaki istniał przed zdarzeniem wywołującym szkodę, zatem konstatację biegłego uznać należy za słuszną. Z opinii wynika również, iż przedstawione w kosztorysie pozwanej stawki za roboczogodzinę są znacznie zaniżone, jako nieodzwierciedlające stawek w (...) plasujących się na poziomie 130 zł za roboczogodzinę.

Twierdzenia pozwanej, iż powodowi nie należy się odszkodowanie w zakresie kosztów pracy zakładu naprawczego jest niezasadne. Naprawienie szkody służy zniwelowaniu uszczerbku w majątku poszkodowanego, jaki powstał w związku ze zdarzeniem wywołującym szkodę. Należne od ubezpieczyciela odszkodowanie powinno pokryć szkodę w pełnej wysokości. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika jasno, iż naprawa uszkodzonego A. (...) w oparciu o oryginalne części powinna być dokonana w (...), a zatem kalkulacja powoda w zakresie kosztów pracy mechanika, lakiernika i blacharza była zasadna. Nie ulega natomiast wątpliwości, że to do poszkodowanego należy decyzja, czy i w jaki sposób będzie dokonywać napraw uszkodzonego pojazdu. Kwestia ta nie może wpływać na wysokość należnego do wypłacenia odszkodowania.

Wobec powyższego przyjąć należy, iż koszt naprawy pojazdu wynosi 24.613,03 zł. Poszkodowanemu wypłacono z tego tytułu kwotę 20.930,49 zł, różnicę stanowi zatem kwota 3.682,54 zł, którą należało zasądzić na rzecz powoda. Dalej idące roszczenie powoda – który domagał się kwoty 5.100 zł z tytułu częściowego odszkodowania – należało zatem oddalić jako nieznajdujące oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 kc, zasądzając je zgodnie z żądaniem powoda od dnia 13 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Ponieważ powód uległ w swoim żądaniu jedynie w nieznacznym zakresie, Sąd uznał za celowe zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu w całości. Na zasądzone koszty składa się opłata sądowa od pozwu, koszty zastępstwa procesowego wraz z opłatą od pełnomocnictwa oraz wynagrodzenie biegłego.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.